

der af Udvalgets Minoritet i Betænkningerne anførte. Det er en Feiltagelse, naar den ærede Ordfører antydede, at Udvalgets Minoritet ikke skulde have deelt de Tvivl, som den høitærede Indenrigsminister yttrede med Hensyn til Grundlovens § 78; tværtimod er det i Minoritetens Votum udtryffeligt udtalt, at Formændene i de omhandlede Afsløsningskommissioner, især naar Majoritetens Forslag ogsaa iøvrigt toges til Følge, ikke vilde faae den sikrede Stilling, som Dommerne i Almindelighed skulle have efter Grundloven. Det er klart, at Organisationer af disse Afsløsningskommissioner, om end Formændene nok saaa omhyggeligt valgtes, ingenlunde vilde afgive nogen tilstrækkelig Betyggelse for en retfærdig Afgjørelse af de stundom tvivlsomme Retspørgsmaal, hvortil de ommeldte Sager kunne give Anledning, hvilket forekommer mig klarligen at fremgaae af hvad den ærede Rigsdagemand for Skanderborg Amts 1ste District (Herrild) derom bemærkede, idet navnlig den retslyndige Element i Afsløsningskommissionen set kunde overstemmes af det større Antal af ikke retslyndige Medlemmer. Vilde man organisere stige extraordinaire Retter, maatte der visnok ogsaa foreskrives nærmere Regler til Norm for disse Retters Virksomhed; men jeg seer ikke, at Majoriteten er fremkommet med noget Forslag i denne Retning. Jeg troer derhos, at det er feilagtigt, naar Udvalgets Majoritet er gaaet ud fra den Forudsætning, at man ved at følge Lovforslaget, vilde udsætte sig for at standse den Reform, som er Lovens Formaal; og det er isærdeleshed ganske vist ubesøiet, naar Majoriteten har udtalt sig derhen, at en Tillabelse for Parterne til at søge de egentlige Retspørgsmaal afgjorte ved almindelig Rettergang, i de allerfleste Tilfælde vilde medføre,

at de begjærte Afsløsninger ikke kom istand, uden efterat Parterne havde maattet udholde kostbare, langvarige, og ikke sjeldent chicanøse Processer. Jeg troer, at denne Frygt vil findes lidet begrundet, især naar man ikke overseer de flere vigtige Momenter, der indeholdes i Lovforslagets § 7, og som vel maatte kunne neddæmpe saadan Frygt. Det er navnlig udtryffeligt paalagt Afsløsningskommissionerne at forsøge ved Mægling at tilveiebringe mindelig Overenskomst mellem Parterne; det er endvidere bestemt, at forsaavidt Parterne deri ere enige, kunne de retlige Spørgsmaal afgjøres ved Afsløsningsmændenes Kjendelse — Noget, som i og for sig var uden al Betænkelse, netop fordi Parterne forudsættes at være enige i denne Afgjørelsesmaade, og endeligen er det tillige indskræppet Afsløsningskommissionerne, at de, naar Retspørgsmaal henvises til Domstolene, desuagtet, forsaavidt de dertil faae sig istand, skulde fremme Forretningen ogsaa for det omvirkede Arbeides Bedkommende. Paa den anden Side har og Majoriteten uden Tvivl meget undervurderet de Ulemper, som det netop med Hensyn til Sagernes onfkelige Fremme vilde medføre, at Retspørgsmaalene henlægdes under Afsløsningskommissionerne. Man kunde da, som allerede Udvalgets Minoritet har gjort opmærksom paa, umuligt udelukke Parterne fra at benytte alle de lovlige Midler, som ellers ved Domstolene staae dem aabne, for at værne om deres formeentlige Ret; de maatte ganske vist kunne benytte Sagføreres Hjælp og maatte succesfuldt kunne erholde Afsløsningsforretningen udsat for at erhverve de fornødne Oplysninger; der kunde stundom udvikle sig en vidtløftig Procedure, og maatte i det Hele vedtages en Forretningsform, som kun lidet passede til disse Afsløsningskommissioners Organisation.